

[Arne Melchior]

noget som helst for, så små er de. Men kassen er åben!

Jeg er en lille smule skeptisk, som jeg sagde, med hensyn til åbenhed i regnskaberne, for jeg spørger mig selv: hvor demokratisk er det egentlig? Skal partierne også være forpligtede til at offentliggøre deres medlemslister? Medlemmer er også bidragsydere til partiet. Vil det ikke stride imod den hemmelige stemmeafgivning, vi har? Jeg synes ikke, sagen er så enkel. Ved hvilken beløbsstørrelse indtræder pligten til at blive offentliggjort som bidragsyder? Kom ikke og sig, at det er så enkelt: sådan skal vi selvfølgelig gøre, og dem, der gør det, roser vi, og de andre klandrer vi. Det er ikke så enkelt.

Jeg kan fortælle – og det er jo allerede sagt af hr. Ib Christensen – at arbejdsgiverformanden i TV som noget ganske naturligt, da han blev spurgt: hvem støtter I?, har nævnt også vort parti. Og jeg har erklæret over for TV og andre, at vi er parat til at offentliggøre beløbets størrelse, hvis bidragsgiveren giver sit minde til det.

Men jeg kan samtidig fortælle, at jeg, efter at disse tilskud er begyndt, her fra talerstolen har fået bebrejdelser af arbejdsministeren. Det var under behandlingen af forslaget om, hvordan ATP måtte anbringe sine penge. Dengang sagde arbejdsministeren til mig – det er to år siden – at han var forbavset over, at jeg ikke i bemærkningerne havde læst, at Arbejdsgiverforeningen støttede dette forslag, som jeg altså gik imod. Men hverken arbejdsministeren – eller hr. Bolvig eller hr. Ib Christensen, kunne jeg nu tilføje – tror vel, at vor vilje eller vore meninger ligger deponeret i nogens pengekasse eller checkhæfte eller i nogens lomme. Selvfølgelig gør de ikke det. Vi tager frit de standpunkter, vi efter ringe evne møver os frem til er de rigtige, uafhængigt af små eller store bidrag. Vi har for lidt af begge dele, men vi har gud ske lov ret mange små.

Lad mig til sidst sige om afgrænsningsproblematikken, som arbejdsministeren var meget stærkt inde på – og jeg nævnede også allerede i mit første indlæg muligheder for omgæelse – at det er umuligt og forbliver umuligt at sige: politiske partier må du ikke støtte, men politiske formål må du gerne støtte, altså bladudgivelse, brochurer, tidsskrifter, demonstrationer, annoncering, seminarer, rejser osv. osv., hvorved du jo altså

befrier de forskellige politiske partier for de pågældende udgifter og så har givet støtten alligevel. Som én sagde – jeg ved ikke, om det var arbejdsministeren –: det bliver bare mere uigennemskueligt. Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre.

Jeg har også udtrykt sympati for de redelige tanker, der ligger bag disse forslag, men jeg har peget på, at der er hindringer, der simpelt hen kan gøre det umuligt, hvis vi ikke skal forsynde os over for principper, der er mere væsentlige for os end det, der har været formålet med dette forslag. Så der er ikke nogen grund til at håne hinanden.

Jeg vil slutte med at fremhæve, at alle folketingsmedlemmerne burde læse, hvad fru Lilli Gyldenkilde sagde for lidt siden. Og lad os holde op, hr. Bolvig og andre, med at undergrave de politiske partier og parlamentarismen i Danmark!

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Den, der kalder mig op, var hr. Bolvig fra de radikale, der opkastede sig som bannerfører for friheden, hvilket han jo ofte gør. Det lyder smukt og godt.

Afslutningsvis sagde han, at det, vi skulle gå over til, var skatteyderbetalt statsstøtte. Men så halter argumentationen. Argumentationen er jo netop gået ud på, at man ikke skulle tvinge et flertal til at give støtte til nogle ting, det ikke var interesseret i. Jeg ville, hvis der blev indført skatteyderbetalt støtte, komme til at betale støtte til fremskridtspartiet, og det ville jeg anse for en katastrofe.

Tyroll (VS):

Jeg vil først sige til hr. Ib Christensen, at i opregningen af, hvilke partier der var modstandere af dette forslag og modtog støtte fra fagbevægelsen, skal vi i hvert tilfælde ikke regnes med. Den argumentation holder ikke helt for vores vedkommende.

Dernæst vil jeg sige til arbejdsministeren, at jeg godt kan forstå, at arbejdsministeren føler ubehag ved at blive konfronteret med de ting, der er sket på SiDs kongres. Jeg kan godt forstå, at arbejdsministeren vil forsøge at komme uden om at skulle kommentere disse ting.

Men der må jo altså være grænser for hykleriet. Man siger, at det er symptom på